

PHẦN 1

Gọng nói lém lỉnh của cô bé nhà họ Vương với anh trai mình:

Anh Trục à, em tin chắc là em nói không sai! Anh có đánh cuộc với em không nào?

Anh trai xoa đầu em, nở nụ cười rồi cất giọng trả lời:

- Thế à? Em chắc chắn vậy sao, thế thì anh đánh cuộc với em một châu chè thật ngon.

Với anh thì em đã nhầm rồi đó, Minh Như tội nghiệp của anh ạ.

Cô bé đảo mắt lém lỉnh nói:

- Nhưng mà... em tin anh không thể nào đánh cuộc với em một châu chè ba lê ngon được đâu. Anh làm gì có tiền hả anh Trục?

- Đừng xem thường anh chứ em gái, nếu em muốn anh sẽ bao thêm châu hủ tiếu gõ nữa đấy - Vương Trục vừa nói vừa cười tươi nhìn em.

Con bé reo lên hồ hởi:

- Thế thì tốt rồi. Em đồng ý, nhưng anh phải giữ đúng lời hứa với em đấy!

- Nay, em đừng ảo tưởng, em sẽ thua anh thôi. Lúc này Vương Trục cười trêu em gái.

- Chuyện gì mà ồn thế hai đứa? Một giọng nói trong trẻo trẻ trung nhưng không kém phần chững chạc hơn hai giọng nói trước đó vừa cất lên. Vương Trục thấy chị bước vào chợt reo lên:

- Kìa, chị Minh Du đấy à? Chị hãy đến nhìn người bệnh của ba xem thế nào? Minh Như vừa bảo với em là ông ấy chết rồi, không còn thở nữa đấy.

Giọng Minh Du cất lên thật nhỏ nhẹ với em:

- Không có đâu, ông ấy không chết, vẫn còn sống, ông ấy đang ngủ, hay nói đúng hơn là ông ấy đang ngủ say, các em phải im lặng không được ồn ào như vậy, không thấy xấu hổ sao hả?

Giọng Như cất lên quả quyết hơn:

- Nhưng chị nhìn thật kỹ ông ta mà xem, ông ta không hề nhúc nhích, chắc chắn là ông ta không còn thở nữa.

Minh Du xỉ nhẹ vào trán đứa em còn quá ngây thơ đại khờ của mình khẽ nói:

- Con ngốc ạ! Cứ để chị xem ông ấy thế nào?

Một phút im lặng trôi qua, giọng nói nhỏ nhẹ của Minh Như cất lên:

- Sao hả chị Minh Du? Chị thấy ông ấy thế nào, em nói đúng chứ?

Minh Du bĩu môi một cái, đáp:

- Ừ chị thấy ông ta đẹp trai lắm, rất đẹp trai là khác, không như sự suy đoán của em đâu.

Người đàn ông bị thương nằm trên giường, cố kìm một nụ cười. Anh cũng vừa mới thức giấc và nghe được phần cuối những lời trò chuyện của ba chị em họ. Anh cảm thấy mơ mơ, màng màng như vì kiệt sức lực. Anh có cựa quậy trở mình nhưng không thể được, đành phải nằm im bởi cái đau nhói bên trong. Thế rồi, anh nhớ lại tất cả.

Chiếc xe hàng to lớn nặng nề từ đâu vụt tới không hề báo trước, đâm thẳng vào anh. Tiếng phanh của chiếc xe rít lên dữ dội, và giọng nói hét lên của anh. Cuối cùng thì cả hai xe đâm thẳng vào nhau...

Chắc chắn là anh bị va chạm mạnh vì mãi một lúc lâu anh mới tỉnh lại... Anh hiểu là xe anh bị lật nghiêng và anh mắc kẹt trong xe không thể ra được.

Anh còn nhớ lúc ấy anh còn quan tâm đến Chí Quốc ngồi bên phía xe bị đụng, anh đã kêu cứu. Nhanh lên, cần một bác sĩ cho Chí Quốc, anh ày đã ngất rồi và tất cả những gì xảy ra sau đó anh mơ hồ. Ngoài cơn đau dữ dội anh được lôi ra đặt vào băng ca. Chắc hẳn lúc ấy anh đã bị ngất không còn biết gì nữa.

Rồi tình hình gì đã xảy ra sau đó? Anh nhắm đi nhắm lại trong lòng... Anh nhớ lại có rất nhiều người bu quanh mình, anh được đặt lên một chiếc giường. Một người đàn ông hay có thể là vị bác sĩ hay một thầy thuốc gì đó, đặt vào tay anh một chiếc ly nhỏ rồi bảo anh.

- “Ông uống thuốc trong ly này đi, và đừng nói gì nữa”.

Lúc ấy anh hỏi về tình hình và người tài xế lái xe cho anh. Và mơ hồ chỉ hỏi chính mình thôi. Chí Quốc đã ở đâu, ra sao rồi?

Anh không nhớ gì nữa gọi là chính xác cả ngoài những cơn ác mộng ám ảnh trong giấc ngủ. Cho đến bây giờ nhưng tiếng nói ngây thơ như xô đuổi đi những cơn mộng mị không đâu đấy.

Một lần nữa anh lại chú ý đến lời nói của trẻ thơ cất lên hỏi:

- Chị Du à, em chẳng thấy ông ta đẹp chút nào hết. Ông ta già quá đi thì có.

Một giọng nói khác như già hơn cất ngang, vẻ bề trên:

Dĩ nhiên là vậy rồi, đối với em thì ông ấy già. Nhưng đối với chị thì không.

- Các em đang bàn gì ở đây thế? Một người khác lại bước vào cất tiếng hỏi.

Người bị thương nằm đây thâm nghĩ bụng. Nhà này có vẻ là đông người lắm?

Một giọng nói trẻ em lại cất lên:

- Ô. Chị Minh Phúc chúng em vừa mới đến xem người bệnh. Chị Du bảo là ông ấy đẹp trai lắm. Nào chị thử xem ông ta thế nào hả?

Cô gái vừa tới lên tiếng quở trách em tmình:

- Các em nên nhớ, tuyệt đối không được đến đây, hãy ra ngoài vườn chơi đi, còn Minh Du nữa, em phải cấm chúng đến đây làm ồn, chứ sao còn lại khuyến khích Chúng. Em đáng đánh đòn lắm. Cứ mãi làm ồn lên không đúng lúc chút nào.

Cô bé rụt cổ cong môi:

- Được rồi! Em sẽ không nói gì nữa hết. Từ nay em sẽ chịu khó im lặng. Như thế là chị chịu rồi chứ ?

Có tiếng cười cô nén lại, rồi tiếng chân đều đều ngoài cửa sổ xa dần. Người đàn ông biết là chị em họ đã đi xa rồi.

Anh khẽ ngẩng đầu lên và mở mắt. Từ nơi anh nằm ánh mắt có thể nhìn bao quát cả gian phòng.

Đây là căn phòng nhỏ có cửa sổ mở ra vườn. Anh nhìn quanh, anh đang nằm trên chiếc giường bằng gỗ, trong phòng đồ đạc rời rạc. Bên trong là một căn phòng đơn sơ, ít trang nhã, nhưng rất ư sạch sẽ. Giường và gối mềm thơm mùi hương hoa lài. Và một bình hoa hồng được đặt trên chiếc bàn gần đây.

Gia đình này có lẽ là đông anh em lắm và ông già tốt bụng này hẳn là một thầy thuốc giỏi trong cái làng này thì phải? Có lẽ vì thế mà tất cả chị em nhà này đều phát âm chính xác và nói năng lễ phép có giáo dục.

Riêng ở Minh Phúc, người chị có nét đẹp dịu dàng, điềm tĩnh, thái độ đầy thân thương làm anh thấy yêu thích, mặc dù đầy vẻ uy quyền trong lời nói. Anh rất nhạy cảm về mặt này.

Có biết bao nhiêu giọng nói cục cằn, chua chát! còn giọng nói của cô lại dịu dàng, du dương cả người nghe.

Có tiếng gõ cửa, và tiếp theo đó một người đàn bà mở cửa bước vào, khi anh chưa kịp trả lời. Bà ta mở cửa sổ rồi kéo màn ra. Căn phòng lúc này tràn ngập ánh sáng vàng rực, chói chang hắt vào.

Bà cất tiếng hỏi:

- Thưa ông, ông đã dậy rồi à?

- Vâng, tôi dậy rồi.

- Ông Vương Thiện bảo tôi có người bệnh đến nhờ giúp nên đã đi ra ngoài. Nhưng ông yên tâm, ông ấy sẽ về ngay thôi.

- Vâng. Cảm ơn cô.

Bà lại ân cần nói:

- Một chút cô Minh Phúc về sẽ mang sữa vào cho ông. Nếu có cần gì ông cứ hỏi cô ấy vậy.

- Rất cảm ơn cô. Tôi sẽ hỏi.

- Bây giờ ông có cần tôi giúp việc gì nữa không? Ông có muốn ăn cháo hay súp tôi sẽ nấu cho ông?

Người đàn ông khẽ nở một nụ cười nói:

- Thì ra cô là đầu bếp à?

- Ồ, nếu như tôi bảo mình là đầu bếp thì có vẻ huênh hoang lắm đấy ông ạ. Dọn dẹp trong nhà là việc của tôi, nhưng tôi có thể nấu nướng một vài món thông thường, dù sao phụ nữ là phải biết nhiều về công việc nội trợ phải không ông?

- Vâng! Tôi tin là cô nói đúng.

Nghe tiếng gõ cửa nhẹ. Cô Tú vội nhìn ra nói:

- Kia rồi, cô Minh Phúc đã mang bữa ăn sáng vào cho ông đấy!

Ông ta vội ngoảnh đầu lại để nhìn cô gái bước vào, trên tay bưng một chiếc mâm nhỏ.

- Chào ông, cô vừa nói vừa nở một nụ cười:

Nụ cười của cô gái cũng dịu dàng như giọng nói của cô. Gương mặt trái xoan xinh xinh, đẹp trong sáng, với mái tóc đen huyền mượt mà. Đôi mày tuyệt vời nằm trên đôi mắt to đen long lanh.

Anh thăm nghĩ trong bụng. Cô Minh Phúc đây ư? Cô đẹp thật. Rất đẹp không có gì chê được.

Cô đặt chiếc mâm lên bàn đặt cạnh giường, khẽ giọng nói:

- Tôi không biết có đói hay không nhưng tôi cứ mang cháo đến cho ông dùng:

Nhìn tô cháo bốc khói thơm lừng, anh khẽ giọng nói:

- Vâng, bây giờ nghĩ tới cái đói, tôi thấy mình quả là có đói thật.

Cô vẫn mỉm cười:

- Sáng nay ba tôi đã khám cho ông. Giấc ngủ của ông bình yên, và ba tôi hy vọng ông sẽ dễ chịu hơn ngày hôm qua.

- Ba cô rất tốt với tôi, tôi phải cảm ơn ông đã đưa tôi về đây săn sóc giúp đỡ. Tôi thật sự không nhớ rõ những gì đã xảy ra trong vụ tai nạn, có điều tôi muốn biết người tài xế của tôi ra sao rồi?

Minh Phúc ngập ngừng rồi ánh mắt càng dịu dàng hơn. Người bị thương như đã được câu trả lời của cô.

- Tôi nghĩ ông muốn biết sự thật. Anh ấy đã chết ngay tại chỗ xảy ra tai nạn rồi. Ông còn sống quả là một điều kỳ diệu.

- Đó là điều tôi lo sợ nhiều nhất. Cảm ơn cô đã cho tôi biết sự thật đau buồn này.

Minh Phúc khẽ đứng lên bước ra ngoài vì đoán biết ông ta muốn ở một mình. Trong khi ánh mắt anh đăm đăm theo Phúc, cho dù bóng dáng cô đã mất hút từ bao giờ.

Tội nghiệp Chí Quốc. Dù sao thì anh ấy chết không hề biết đau đớn. Còn anh, nhờ cô Phúc cho biết, anh còn sống là điều kỳ diệu. Anh rất có thể chết thay cho Chí Quốc, điều đó có quan trọng không? Ai sẽ là người luyến tiếc anh? Ai là người thấy thiếu anh? Cái chết của anh có làm chấn động công ty? Việc bầu một giám đốc bao giờ cũng phiền toái cho nhiều người.

Anh chợt nhún vai tự nghĩ:

- Người ta bao giờ cũng nghĩ mình cần thiết, nhưng chỉ cần lướt qua cái chết thì mọi thứ đều vô nghĩa... Đều đi vào cát bụi lãng quên. Thành đạt, sức mạnh, uy quyền, tiền bạc ư? Tất cả các thứ đó thật là giản đơn là hít thở và sống.

Chí Quốc đã từng giúp việc cho anh mười mấy năm và tưởng khó có ai thay thế vào được. Thế nhưng người ta sẽ thay thế và cuối cùng cũng sẽ quên anh ta. Và phải thừa nhận ngay cả anh cũng không phải không có là không được. Cũng như cuộc bầu tổng giám đốc cho công ty, anh đã hỏi mình đúng hay sai, có là trên tất cả khi anh luôn cho rằng anh là người cực kỳ quan trọng, có tiền tài hơn hết.

Giờ đây anh thấy mình thật nông cạn và vô lý khi đối diện với cái chết của Chí Quốc và thương tật trên người anh.

Anh sờ tay lên trán, thật ra anh không quen lối suy tư, anh không chịu được sự đối kháng của kẻ khác và luôn có thói quen bất cần. Anh không ngạc nhiên sao được khi mà giờ đây anh lại suy ngẫm xem mình đúng hay sai?

Rồi anh lắc đầu chán nản. Thôi bây giờ chỉ nên biết và chỉ nghĩ đến Chí Quốc mà thôi. Cũng chỉ vì mình mà tất cả đều ra thế này.

Anh nhìn vào mâm thức ăn ban sáng đã nguội lạnh trên bàn. Anh cố tìm tư thế để ngồi lên. Nhưng cả một bên người đã bị thương tích lại là nỗi đau đớn vô cùng. Tuy vậy nhưng dạ dày anh vẫn còn cào thấy đói làm cho anh không chịu nổi.

Dường như giấc ngủ ngon lành cả đêm đã giúp anh vượt qua cơn đau đớn. Nhưng anh không biết người đàn ông cứu giúp anh là ở vùng nào là ông bác sĩ giỏi đã cho anh uống gì đó để ngủ được ngon giấc như thế? Anh vẫn luôn thắc mắc chưa biết rõ ông ấy là người như thế nào?

Anh nhớ những đêm mất ngủ trước đây, không một thứ thuốc nào anh dùng đến mà đạt được hiệu quả hay như thế. Anh nghĩ ông cho anh uống thứ gì khác, một thứ gì mới nó thật hoàn hảo thích hợp với anh.

- Cánh cửa phòng mở la và người đàn ông cứu anh bước vào. Đó là ông Vương Thiện, một người luống tuổi, tóc đã ngả màu bạc. Ông là một thầy thuốc chuyên về đông y.

Thoạt nhìn, ông không có gì khác thường, nhưng mỗi khi ông cười là gương mặt ông sáng lên một vẻ phúc hậu lẫn tinh nghịch hồn nhiên. Giọng nói âm áp từ tốn của ông dễ gây cho người bệnh lòng tin tưởng tuyệt đối.

Ông khẽ cất giọng hỏi anh:

- Chào ông! sáng nay ông thấy trong người thế nào?

Anh nhìn ông đáp lời:

- Tôi cảm ơn...

Nụ cười sáng đầy vẻ phúc hậu của ông:

Ông tiếp lời anh sau đó:

- Thật ra tôi chỉ là thầy thuốc chuyên về đông y, tôi chỉ biết chút ít về tây y thôi. Ông có thể gọi tôi là thầy Vương Thiện, như thế cũng tốt rồi.

- Vâng. Tôi cảm ơn ông rất nhiều. Tôi đã ngủ một đêm thật là tuyệt vời và cũng vừa ăn sáng một cách ngon miệng.

- Thế là có triệu chứng tốt rồi, tôi mong ông không trách tôi đã bỏ tôi sáng nay một mình ở nhà. Thật ra tôi bận một ca băng bó sửa lại vết thương cho ông cụ bị té gãy chân.

Người bị thương cười nói:

- Không sao. Tôi không có gì vội cả. Tôi chỉ tự trách mình đã làm mất đi thời giờ quý báu của thầy thôi.

- Bây giờ tôi rất muốn xem vết thương của ông đây. Ông Thiện lật chân anh lên bắt đầu khám.

- Chỉ bị gãy xương là nặng thôi, Điều đó không làm tôi lo lắng. Nhưng ông cho tôi biết ông có đau chỗ này không... và thêm chỗ nào nữa không? Bây giờ thì ông hãy thử đi để tôi xem thế nào?

Ông Vương Thiện thở ra nhẹ nhõm khi vừa khám xong cho anh. Ông khẽ kéo đrap đắp cho người bệnh.

- Trời đã ban phúc lành cho anh, tất cả đều tốt đẹp cả. Ông không bị ảnh hưởng gì hết. Chúc mừng ông.

- Ông sợ là có điều gì không tốt cho tôi phải không?

- Đúng vậy! Tôi sợ chảy máu bên trong. Ông có thể hiểu được điều đó nếu lúc ấy ông nhìn thấy rõ ràng người tài xế của ông trong trạng thái thế nào. Và con gái của tôi đã nói hết với ông là anh ấy đã chết rồi phải không?

- Vâng. Tôi đã biết tất cả rồi.

- Anh ấy được đưa đi bệnh viện khám nghiệm. Ông có thấy mình đã đủ sức để trả lời những câu hỏi trước công an không? Vụ tai nạn họ sẽ điều tra đấy. Còn riêng tôi, tôi muốn hỏi ông đôi điều về chính bản thân ông, ông đồng ý trả lời tôi chứ?

Anh vội nói.

- Vâng! Tôi rất sẵn sàng, tôi có thể cung cấp mọi thông tin cần thiết về tài xế Chí Quốc.

- Còn về ông thì sao? Vương Thiện hỏi:

- Thế thầy muốn biết về cái gì ở tôi ạ?

Ông Thiện nở một nụ cười vỗ nhẹ vào vai anh nói:

Ý tôi là như thế này, ông muốn tôi báo tin ông bị tai nạn cho ai biết? Và ông có muốn chuyển đi nơi khác ngay bây giờ không?

Người bị thương nhìn ông Thiện đầy sự ngạc nhiên hỏi:

- Chuyển tôi đi nơi khác ngay bây giờ ư! Vì sao vậy chứ ông?

- Đây là lý do chính khiến tôi vội vã khám cho ông sáng nay. Thú thật là chiều qua tôi định chuyển ông vào bệnh viện gần nhất để được săn sóc đầy đủ hơn. Nhưng tôi phải giữ ông lại đây vì vết thương ra máu quá nhiều, còn bệnh viện thì phải đi mất gần năm mươi cây số đường trường mới đến được bệnh viện gần nhất. Nên tôi quyết định làm theo bản năng của mình. Như thế đó.

- Tôi vô cùng cảm ơn ông. Đúng ra tôi phải gọi ông là vị bác sĩ tài giỏi mới đúng. Tôi rất cảm ơn vì tôi cảm thấy ở chốn vùng cây xanh lá này rất là thoải mái cho tôi ông ạ. Tôi sẽ ở lại.

Ông Thiện mỉm cười nói với anh:

- Cảm ơn ông. Ông thấy đấy, căn phòng này tôi thường dành cho những bệnh nhân cấp cứu. Thật ra cái vùng heo hút xa chợ xa bệnh viện mà thường xảy ra tai nạn, nhất là xe đổ dốc đổ đèo...

- Vâng ? Đoạn đường tôi đi qua khá nguy hiểm phải không ông? Tôi không ngờ chiếc xe hàng nặng nề đó đâm vào chúng tôi. Bây giờ thì tôi có thể nhớ lại tất cả sự việc xảy ra chiều ấy.

- Như thế là tốt lắm? Bây giờ ông hãy nghĩ tới gia đình và bạn bè thân quen của ông. Ông có muốn gọi điện thoại báo tin cho họ? Hay có thể ông tự mình viết lấy điện tín?

Anh lắc đầu khẽ nói:

- Thưa ông tôi nghĩ là không gặp đâu ạ. Liệu tôi có thể về nhà được chưa?

Người thầy thuốc ngập ngừng:

- Tôi muốn ông nghỉ ngơi đôi ba ngày khi làm bất cứ một việc gì đó. Trừ khi ông có một lý do bức bách nào đó buộc phải ra đi.

Anh chợt nhìn ông hỏi:

- Nếu như tôi muốn ở lại đây có làm phiền gì cho ông không?

Ông Thiện chợt cười:

- Ồ, chắc chắn là không rồi, ông bạn thân mến của tôi. Thật lòng tôi muốn giữ ông lại để theo dõi nếu có thể được. Tôi không muốn bỏ dở công việc của mình đang làm.

Anh cười giọng đầy thành thật với ông:

- Vâng! Tôi cũng giống ông thật đấy. Thưa bác sĩ, nơi đây rất thích hợp cho người bệnh như tôi tịnh dưỡng...

- Rất cảm ơn ông, nhưng ông nói quá lời về tôi rồi đấy! Ông muốn ở lại đây thì tôi rất sung sướng, được giữ ông lại. Bây giờ thì...

Chợt có tiếng gõ cửa, ông Thiện ngưng lời nói để hỏi vọng ra cửa, chợt ông quay lại nói với người bệnh.

- Thế đấy ông ạ! Tôi chẳng có ngày nào được thành thoi. May là họ chỉ ở gần đây thôi, nên tôi không vất vả lắm. Tôi đi đây. Tạm biệt.

Ông Vương Thiện vội vã ra đi quên cả cái điều ông cần hỏi đến, ông chưa biết được tên của anh là gì. Đến lúc ông nhận lấy túi đồ nghề từ tay con gái trao cho, ông mới sực nhớ nói với con mình:

- Minh Phúc, con gái yêu của bố. Hãy làm cho ông khách bữa ăn thật nhẹ nhàng trưa nay nhen, và nhờ con hỏi tên ông ta. Con làm được điều đó chứ?

- Vâng! Nếu như ba muốn con sẽ lựa lời hỏi ông ấy.

Cô gái vừa đáp vừa nở nụ cười nhìn ông Thiện ra đi, âu yếm vẫy tay chào khi ông cho xe nổ máy, chiếc xe đã quá già cỗi của ông, mà ông cho là người bạn đồng hành rất tốt bụng.

Một tuần đã trôi qua, anh thấy trong lòng mình vẫn không yên ổn. Anh khẽ ngồi lên mỗi lầy điều thuốc, luôn băn khoăn trầm buồn và anh luôn chờ trông giọng nói dịu dàng, nhỏ nhẹ, ngọt ngào như ru hồn người.

Mỗi sáng cô mang thức ăn vào tận phòng cho anh, dường như bây giờ trong tâm hồn anh có một nỗi nhớ không nguôi.

- Ông khoẻ chứ? Tôi mang sữa và bữa ăn sáng đến cho ông đây. Minh Du vừa nói vừa đặt mâm lên bàn cạnh giường của anh, cô mỉm cười vui vẻ chào người bệnh.

Anh ngược mắt nhìn với một thoáng ngạc nhiên. Ủng cho công anh chờ đợi, cái người mang điếm tâm đến cho anh không phải là nàng, không phải là cô gái ấy.

Cô gái quay ra đóng cửa và tự giới thiệu tên mình:

- Tôi là Minh Du. Ông đang ngạc nhiên phải không? Hôm nay chị tôi có việc phải đi vắng, nên tôi thay thế chị phúc mang điếm tâm vào cho ông. Và tôi muốn nói chuyện với ông giây lát. Ông thấy thế nào? Có phiền ông không vậy?

Anh khẽ giọng nói:

- Được Cô cứ nói đi. Không phiền gì tôi hết.

Du thấp giọng nói:

- Thì... chuyện về ông ấy mà.

Rồi Du chột hạ giọng nói nhỏ:

- Tất cả về ông tôi đã biết. Tôi biết ông là ai, và ông có muốn tôi giữ kín điều bí mật về ông?

Người bệnh ngấm nhìn cô, rồi khẽ nở nụ cười nói:

- Cô đã khám phá ra điều gì ở tôi? Và tại sao phải giữ kín điều bí mật về tôi là thế nào? Tôi có gì khác biệt lắm sao?

- Minh Du bước lại, đứng tựa người vào thanh giường nhìn anh một thoáng. Cô cong môi khẽ giọng nói:

- Ông là Thiên Hào, tổng giám đốc cả một công ty cà phê hay nói chính xác hơn nữa chủ nhân một đồn điền cà phê và trà. Những gì về ông tôi nói không sai chứ? Lúc đầu nhìn trang phục trên người ông tôi đã nghi ngờ, tôi tin chắc ông không phải là nhân vật tầm thường như bao nhiêu người khác.

Hào chột cười khẽ giọng:

- Vâng. Tất cả những gì cô nói về tôi thật sự là đúng thế. Nhưng tôi đâu thấy gì đáng ngại, tôi cũng bình thường như bao nhiêu người khác mà thôi.

Cô lắc đầu phản đối.

- Không đơn giản như lời ông vừa nói đâu. Ông đã quên ông là chủ một đồn điền cà phê lớn nhất ở vùng này sao?

Anh thở dài nhìn cô, giọng nói cất lên đầy vẻ nghiêm nghị:

- Tại sao cô lại biết rõ về tôi như thế?

Cô nhún vai nói:

- Điều ông muốn hỏi tôi đó ư? Vâng, không có gì gọi là khó với tôi, vì tôi nhận ra vì tôi thấy giấy tờ nằm trong chiếc áo khoác của ông, khi ba tôi đưa ông về đây, ba tôi giao cho tôi cất giữ.

Anh nhẹ cười nói:

- Cô thật tài nếu cô sau này cô là một thám tử là giỏi lắm đây.

Câu đôi mày liễu cô hỏi.

- Ông đang mai mỉa tôi đó ư? Ông cho tôi là người tò mò về đời tư của ông phải không?

- Thôi được, nếu ông không muốn tôi nói về ông thì tôi không nói nữa. Ông đồng ý chứ?

Giọng Hào từ tốn trang nghiêm:

- Tôi nghĩ những gì về tôi đâu có gì phải che giấu?

Du nhìn Hào hỏi:

- Ông không phiền về việc tôi tìm hiểu đời tư của ông quá nhiều sao?

- Không có gì để tôi phiền cô, không bao giờ tôi nghĩ đến điều đó là quan trọng quá đối với tôi đâu.

- Có lẽ chỉ vài hôm nữa thôi, ông cũng sẽ rời khỏi nơi đây mà trở về nơi ông xuất phát, và cái việc đầu tiên tôi nghĩ là cái việc ông đi nước ngoài đấy.

Hào tròn mắt vụt hỏi cô:

- Để làm gì chứ? Cô có ý nghĩ lạ lùng thật đấy.

Vuốt mái tóc ra sau, Minh Du ngẩng cao đầu nói:

- Dễ hiểu thôi. ý nghĩ của tôi không lạ lùng gì đâu, ông nên ra nước ngoài để chữa cái chân tật nguyền. Những bệnh viện ở đây không tối tâm về việc điều trị bệnh cho một người bệnh giàu có như ông đây.

Hào nhẹ cười nói:

- Cô có biết là đã nói quá lời rồi không. Tôi chỉ thích cái gì bình dị giản đơn. Nếu như ở lại gia đình cô chân tôi được bình phục hẳn, lúc tôi rời khỏi nơi đây tôi cũng thích mà không bao giờ nói lời hối hận.

Du vụt hỏi:

- Ông nói thật ư???

- Vâng. Tôi nói thật lòng đấy. Rồi anh nhẹ cười nói tiếp:

- Cô Du à, thật ra, mấy ngày qua đi tôi còn nghe được cô nói về tôi rất nhiều nữa kia.

Du có vẻ bối rối, cô lên tiếng phản đối lại:

- Ồ, ông đã nghe? Tôi xin lỗi, chúng tôi cứ ngỡ là ông đang ngủ say đó chứ!

Hào cười, nhìn cô đùa giọng:

- Chị em cô đánh thức giấc ngủ của tôi đó mà.

- Cũng mong ông không nói với ba tôi, nếu biết được chuyện này, chắc chắn ba tôi sẽ giận chị em tôi nhiều lắm.

- Ba cô rất hiền, vì thế tôi không thể hình dung ra được mỗi khi ba cô giận.

Du nhẹ nở nụ cười nói:

- Vâng. Ông nói đúng, ba tôi hiền như đất vậy. Chúng tôi thì nghèo khó, thiếu thốn, còn ông chẳng bao giờ nói đến tiền bạc dù chỉ chút xíu thôi. Ông luôn bảo với chị em tôi rằng “tiền bạc luôn là phương tiện cho người thông

minh, là mục đích cho kẻ ngu đốt”. Vì thế chỉ tội cho chị em tôi phải sống trong thiếu thốn khốn khó thế này đây.

Hào cười, vẻ nghịch ngợm:

- Tôi cũng biết ít nhiều về việc của ba cô. Dường như phần lớn người bệnh đến với ông thường quên không trả, tiền khi rời khỏi nơi đây?

Minh Du ngồi xuống ghế, thờ dài nói:

- Có lẽ chẳng bao giờ ông hình dung được người ta vất vả ra Sao trong sự đói nghèo đâu ông ạ. Chị em chúng tôi chỉ thụ hưởng được cái dư thừa của kẻ khác tặng cho, thậm chí tới bộ quần áo đẹp để cho chị Minh Phúc ra ngoài cũng do họ hàng không mặc vừa trao lại cho chị tôi. Ông thấy không, thượng đế quá bất công đối với chị em chúng tôi.

- Nhưng tôi thì lại khác, tôi lại hình dung ra được cái khốn khổ nghèo đói cô vừa nói ra với tôi, cô Du ạ.

Cô lắc đầu nói:.

- Tôi nghĩ là không đâu. Ông không thể nào hình dung ra được, khi ông đang ở trong villa, biệt thự hay cao ốc sang trọng thì sao ông hiểu rõ cuộc sống của chúng tôi thế nào?

Hào cãi lại lời Du.

- Tôi không thích giam mình vào những gì cô nói đâu. Tôi chỉ thích mình được đi khắp nơi, thích được tiếp xúc quan hệ với mọi người dù nghèo khó hay giàu sang tôi nghĩ đều như nhau thôi, cô Du ạ.

Du thờ dài nói:

- Nhưng ông không đau khổ và đói nghèo như chúng tôi đâu:

- Minh Du! Cô có thể nói cho tôi biết đôi điều về cuộc sống gia đình cô? Vì sao các cô lại như thế này?

Ánh mắt Du lộ chút u buồn, cô buồn giọng nói:

- Ông biết không, từ khi mẹ tôi mất, chị em tôi không còn được sung sướng, và chị hai tôi là người mẹ thứ hai, chị rất giỏi chăm sóc cho chúng tôi. Chị đã thay mẹ tất cả công việc trong nhà. Nhưng với ba tôi thì tôi không hiểu nổi, ông tận tình chăm sóc chữa bệnh mà không cần lấy một xu nào, và ông có thể biểu tất cả những gì ông cho bệnh nhân của ông. Vì thế làm sao ông nghĩ đến việc nhận tiền biểu của bệnh nhân giàu có như ông đây. Ông luôn cho rằng là thầy

thuốc là phải cống hiến, ông không muốn gì hơn ngoài điều đó nữa. Vì thế chị em chúng tôi luôn lâm vào cảnh cơ cực khốn khổ, đó nghèo là thế.

- Có lẽ cô Du là người đau khổ nhất về điều đó ở ba cô:

Hào chợt thấy lời nói của mình có hơi khiếm nhã nên vội vã nói khác:

- À, không. Mà cô Du này, tôi muốn nói chị em của cô đây.

Hào chợt nhìn cô dò xét ánh mắt lạnh lợi, nghịch ngợm bướng bỉnh của cô. Du thật sự trung thực, lời nói hết sức vô tư làm cho anh thực sự xúc động. Trong lời nói của cô phảng phất vẻ ngây thơ.

Nhưng Du có thật sự ngây thơ như anh nghĩ? Hay trong đầu óc nhỏ bé ấy của Du đang hình thành một mưu toan nào đó đối với anh?

Riêng Du không mấy may nghi ngờ lời nói hay những gì Hào đang nghĩ về cô. Du vẫn vô tư tiếp tục trò chuyện với Hào, giọng nói của Du thì bí hiểm vô cùng:

- Ông muốn biết tôi có đau khổ không chứ gì? Thưa ông, tất nhiên là có. Người thân trong gia đình bắt buộc tôi làm cái việc tôi không thích, tôi không có khả năng, đủ thông minh, thế mà họ cứ bắt buộc tôi học, tôi thật chán nản vô cùng. Tôi học để mà học chứ chẳng áp dụng được gì khi chúng tôi luôn luôn sống trong nghèo đói như thế này, làm sao có thể vươn tới tầm cao đó chứ?

- Hào nhếch môi cười nhẹ:

- Cô muốn đến rừng cà phê của tôi lắm phải không?

Du reo lên không chút do dự:

- Vâng. Dĩ nhiên là tôi muốn đến đó, cả nơi ông đang ở nữa, đây là một cao ốc phải không ông?

Nhưng ngay lúc đó. Minh Du chợt nhìn lại, ánh mắt cô vương chút buồn, khẽ nói với Hào giọng nhỏ lại:

- Nhưng ông ạ! Nghĩ tới điều đó để làm gì? Dù cho ông thật lòng mời chúng tôi đến đó để cảm ơn hay chiêu đãi một bữa tiệc, chúng tôi cũng không thể nào đi được.

Hào chợt hỏi:

- Vì sao vậy?

Du thì Hào thản nhiên đáp:

- Đơn giản thôi, vì chúng tôi không có lấy những bộ quần áo thích hợp khi đến chốn sang trọng đó. Ông đã biết rõ hết rồi chứ?

Hào cười trước những lời nói hết sức chân thật không hề dối trá của Du. Cuối cùng anh cũng thích thú với vẻ ngây thơ của cô gái dễ thương này.

Hào nhìn cô, bạo miệng hỏi:

- Thế còn cô Minh Phúc thì sao hả?

Ánh mắt Du chớp nhẹ:

- Chị của Du thì may mắn hơn, chị có đồ đẹp do chị bà con cho. Thú thật với ông chị em cũng chẳng có tiền để mua quần áo đẹp, hay những gì cần có như bao cô gái khác như chúng tôi, ông ạ.

Hào gật gù nhẹ giọng:

- Thế ra nhà cô cũng có bà con giàu có?

Du nhẹ gật đầu:

- Vâng! Chị em tôi có bà chị không tôi lắm, rất mực yêu thương lo lắng cho tôi. Nhưng chị đã mất đây một năm sau một căn bệnh bất ngờ đưa đến.

- Tôi hiểu rồi. Thế là chị em cô không còn được nhận những gì chị ấy tặng cho nữa phải không?

Du cười vui vẻ:

- Đành vậy thôi. Còn riêng ông, trong lúc ở đây, ông cũng nên dành thời gian để tìm hiểu người nghèo như chúng tôi sống như thế nào chứ?

- Tôi biết cô còn một em trai và em gái nữa, khi tôi nghe cô và Minh Phúc nói chuyện gần cửa sổ phòng tôi.

- Thế à?

Hào lại hỏi:

- Hôm nay chị cô đâu, tôi không thấy vào đây vậy?

Du đáp nhanh:

- Chị Phúc có việc ra ngoài, chị ấy bảo tôi thay thế mang bữa điểm tâm vào cho ông.

Rồi Du cong môi lém lỉnh hỏi Hào:

- Nếu như không vì sự vắng mặt của chị tôi sáng nay, có lẽ chẳng bao giờ tôi có dịp nhìn thấy và tiếp chuyện với ông, cho dù tôi rất muốn.

Hào trêu chọc Du:

- Tôi nghĩ là cô đã có dịp nhìn thấy tôi, chắc hẳn là chị cô cho cô đến đây thôi mà.

Cô lác đầu nói:

- Chỉ có chị Phúc và cô y tá thay thế ba tôi thôi, ba tôi luôn cho tôi là con bé vô tích sự, nên chẳng dám giao cho tôi bất cứ việc gì. Ông nên dùng bữa rồi nghỉ đi nhé. Tôi đến đây gây bận rộn cho ông làm sức khoẻ ông không tốt, ba tôi biết sẽ nổi giận với tôi đó.

Hào nói vui vẻ:

- Tôi đã ngủ ngon suốt một đêm dài, bây giờ tôi thấy mình rất khoẻ. Tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm về sức khoẻ của tôi. Cô không phải lo.

Du nhìn Hào, nghiêm trang:

- Ông không nên ỷ lại sức mình. Ba tôi bảo phải đến hai hôm nữa mới rõ sức khoẻ của ông. Tôi nghĩ là sau khi khoẻ mạnh chắc chắn ông sẽ rời khỏi nơi đây.

Hào lên tiếng nói:

- Tôi chẳng có gì phải vội vã, ở đây tôi cảm thấy yên ổn thoải mái. Tôi cũng không hề nghĩ như lời cô vừa nói.

Du rún vai, đưa tay làm một cử chỉ như không tin:

- Tôi lại nghĩ khác. Chắc chắn ông không hề thấy thoải mái, yên ổn, không đầy đủ tiện nghi khi sống ở đây. Những gì ông nói chỉ để vừa lòng chúng tôi thôi. Ông nhìn căn phòng này xem, nó thật là tồi tệ so với căn phòng nơi ông ở.

Hào lác đầu, khễ giọng:

- Tôi không hề nghĩ thế, cô thật là ngốc nghếch mới đem những chỗ hoàn toàn khác nhau mà đem so sánh với nhau. Tôi không phải là người tham sang phụ khó. Đâu phải vì...

Du chọt kêu lên:

- Ông giận tôi ư?

Giọng nói của anh trở nên nghiêm nghị:

- Tôi không giận. Tôi thấy cô quá coi trọng cuộc sống thượng lưu của con người. Nơi tôi ở nó chỉ là một biệt thự bình thường, mà sống nơi đó tôi cảm thấy chán ngấy ra, chỉ có sự buồn chán mà thôi. Nơi đó đâu phải...

Hào chưa nói hết ý nghĩ của mình thì cửa phòng bật mở ra. Du vội đứng dậy. Minh Phúc bước vào, cầm chiếc túi nhỏ trên tay, cô nhìn em, tỏ vẻ nhẹ nhõm:

- Em ở đây à? Chị cứ băn khoăn không biết em đi đâu nữa...

Du đáp, nhấn mạnh câu trả lời:

- Vâng. Em đang nói chuyện với thương gia “Hoàng Thiên Hào”.

Ánh mắt Phúc ngạc nhiên hướng nhìn về phía anh. Cô khẽ đáp lời em gái:

- Thương gia Hoàng Thiên Hào ư?

- Vâng! - Anh nhìn Phúc với ánh mắt âm áp đáp lời, rồi nhẹ nhàng cười nói tiếp. Cô có nghĩ là tôi dối trá cô lúc hôm qua không? Em gái cô đã nói tôi như thế, nhưng tôi thì không hề có ý nghĩ đó bao giờ.

Minh Du không thể kiên nhẫn trước những điều cô đã biết rõ. Cô nói:

- Chị Minh Phúc này! Ông ấy là Tổng giám đốc của một công ty cà phê, chính xác hơn là một nhà thương gia giàu có. Chủ nhân của cả một đồn điền cà phê. Giàu nhất vùng này, chị có nhớ rõ ra chưa? Đã có lần chị em mình nghe đài, xem trên báo nói đến đồn điền cà phê Vạn Khang. Một đồn điền rộng lớn có cả ông chủ trẻ đẹp trai tài cao.

Ánh mắt Phúc xoáy nhìn em gái, Minh Du dùng lời lại. Cô sững sờ khi ánh mắt Hào chiếu thẳng vào cô:

- Ông thứ lỗi cho. Sáng nay tôi đã không chú ý đến bữa điếm tâm sáng cho ông. Tôi thật thiếu sót.

Hào nhìn Minh Phúc, vẻ không hài lòng, anh phản đối lời nói của cô:

- Không. Cô không hề thiếu sót điều gì đối với tôi hết.

Với thái độ nghiêm nghị uy quyền thường ngày, Phúc nhìn em gái như cảm thấy phải làm chủ tình thế hiện tại.

- Minh Du! Đã đến lúc em hiểu mình phải làm gì rồi đó.

Nhìn Hào với thái độ lịch sự Phúc nói và tránh ánh mắt nhìn của anh lúc ấy:

- Tôi thành thật xin lỗi ông. Nếu như em tôi có nói gì không phải khi nói chuyện với ông.

Hào vẫn im lặng hướng về cô chăm chú, Du bước ra cửa vẫn còn quay lại, cô nhú mày sau lưng chị công môi nghịch ngợm ném ánh mắt về phía Thiên Hào.

Hào thấy phải nói điều gì đó với cô. Anh lên tiếng:

- Thật ra, tôi có ý giữ Minh Du lại nói chuyện. Tôi mong rằng là không làm phật ý cô.

Rồi anh lại nhìn Phúc trước sự khác lạ của hai chị em. Đôi mắt Phúc trong sáng ngây thơ, nhưng trên gương mặt đẹp ấy luôn hiện ra nét lo âu, toát ra vẻ thông minh sắc xảo lạ thường.

Cô quay lại dịu giọng nói:

- Ông Thiên Hào! Tôi xin ông đừng khuyến khích Minh Du, Du hay mơ mộng tưởng tượng. Nếu đã biết ông là chủ nhân một đồn điền giàu có nhất nhì ở đây, nó sẽ xây dựng một giấc mơ hết sức phi lý không thể tưởng tượng nổi đâu.

Nó còn trẻ và ngây dại, tôi không muốn em tôi vì ham muốn mà phải đau khổ.

- Cô nghĩ bộ óc lãng mạn của Minh Du có thể hại ai sao?

Nếp nhăn hẳn rõ nổi lòng mình bắn khoảnh hẳn lên vàng trán của Phúc. Cô cân nhắc thật kỹ khi trả lời với anh:

- Tôi rất sợ những gì xảy ra với con bé. Tôi cảm thấy Du cần bồi đắp thêm lý trí trước khi bước vào đời.

Ngưng một thoáng, Phúc nói về suy tư:

- Ông có thấy là Minh Du...đẹp biết dường nào. Tôi cứ phải luôn lo sợ...

Hào nhìn cô, nhận xét:

- Tôi thật sự khen cô, đã phải làm mẹ cho cả một gia đình đông người như thế. Mà cô thì còn quá trẻ.

Cô lắc đầu nói:

- Không đâu ông ạ. Tôi không còn quá trẻ như ông đã nhận xét, tôi đã hăm mấy tuổi rồi còn gì. Các em tôi rất dễ thương, đến cả ba tôi cũng vậy. Ông đúng

là trẻ thơ thật đấy, ông thật thản nhiên vô tư chẳng cần lo toan việc gì chung quanh ông cả.

Phúc quay lưng vội bước đi, cô vội nói với Hào:

- Thôi, anh nên nghỉ đi. Bây giờ tôi rời khỏi đây cho ông nghỉ.

Phúc khuất dạng ngoài cánh cửa phòng Hào mơ màng một lúc thật lâu. Chị em Phúc khác hẳn với bao cô gái khác anh từng gặp. Nhan sắc họ không gây ấn tượng cho anh, cũng như anh đã từng đối diện với bao phụ nữ đẹp có nhan sắc:

Hào chưa một lần được gặp sự thẳng thắn, tính tình tự nhiên ngây thơ như Minh Du. Thật sự là chưa bao giờ.

Tiếng ông bố vang lên hỏi con gái:

- Minh Phúc! Đã dậy chưa con gái? Tiếng người con gái đáp lại thật ngọt ngào với cha.

- Dạ rồi ba. Hôm nay con tê thật, cha đừng quở trách con gái ba đấy nha.

Ông Thiện nhìn về phía con từ tốn nói:

-Ồ! Ba không trách con đâu. Ba biết hôm qua con làm việc nhiều nên ngủ quên, đúng không con?

Bước khỏi giường, cô nhìn cha hỏi?

- Dạ. Con ngủ quên ba à. Các em con đi học cả rồi hả ba?

- Tụi nó đang sửa soạn đi học. Còn con cũng nhanh lên lo công việc của mình đi. Nhớ tưới nước chăm sóc số hoa hồng trồng trên rẫy được tốt hơn đấy con gái.

Minh Phúc nhìn cha cười nói:

- Vâng. Con biết mà ba. Con sửa soạn một chút sẽ đi ngay. À, hôm nay ba không đi lấy thuốc cho người bệnh của ba sao?

Ông Thiện cười nói:

- Làm sao ba quên được con gái. Một ngày phải bốc thuốc cho bao nhiêu người quanh đây, nhớ như thiếu một vị thuốc sẽ không có tác dụng. Ba chỉ gặp con nhắc nhở con đôi điều rồi cũng đi ngay thôi con ạ:

Phúc nhìn ông nhắc nhở:

- Ba đi nhớ về sớm còn bệnh nhân của ba ở nhà nữa đấy.

Ông Thiện vuốt tóc con gái nói, giọng trách yêu:

- Ba biết rồi chứ con gái, con cứ nhắc mãi. Hôm nay con ngủ quên bỏ bao công việc, ba chưa trách con là may. Hãy lo bữa điểm tâm sáng cho ông ấy đi, trễ lắm rồi con gái.

Cô nhìn cha lém lỉnh:

- Không trễ đâu ba ơi. Mới chỉ có sáu giờ sáng hơn chút thôi. Còn sớm chứ bộ.

Ông khẽ bật cười:

- Cãi bướng với ba là hay lắm. Thôi, sửa soạn lo việc của con đi. Ba đi đây...

Phúc nhìn cha rồi hỏi:

- Ba ăn sáng chưa mà đi vậy? Ba đợi con làm điểm tâm, ba ăn rồi hãy đi.

Ông Thiện phân giải:

- Thôi khỏi, ba không đói đâu. Ba sẽ ăn sau, khi nào đói ba sẽ ăn, con gái.

Phúc thở dài. Chép miệng:

- Ba lúc nào cũng vậy, luôn lo công việc là trên hết. Nhớ ăn sáng ba nhé. Con chỉ ngại như lần trước lo trị bệnh quên cả ăn uống. Ba không được như thế nữa đâu, nếu không con sẽ giận ba luôn.

Ông Thiện cười gật đầu cho con gái yên lòng:

- Ủ, ba nhớ rồi, ba đi đây.

Phúc bước theo chân ông ra ngoài, cô hỏi cha về trêu ghẹo:

- Ba nè, ba đã thấp hương xin phép mẹ con chưa vậy?

Xoay lại nhìn con gái, ông nở nụ cười buồn, đáp khẽ:

- Ba đã xin rồi, ba không bao giờ quên điều ấy.

Cô nhìn cha, chợt xúc động. Không ngờ lời nói đùa của cô làm ông buồn:

- Con xin lỗi, đã làm cho ba nhớ đến mẹ rồi buồn.

Ông Thiện khẽ nắm tay con gái nói:

- Không có gì đâu con. Nhớ đến mẹ, đó là việc thường ngày của ba mà.

Nhìn ông, Phúc thấy thương cha, cô khẽ cất giọng buồn:

- Chúng con thật có lỗi, chỉ vì mẹ cật lực lo nuôi chúng con mà căn bệnh hiểm nghèo đã cướp mẹ bất ngờ. Để ba mãi nhớ mẹ. Con thật sự không muốn ba buồn.

Ông Thiện vuốt tóc con trách yêu:

- Mẹ con mất đâu phải tại lỗi ở các con. Đó cũng là do số mạng thôi con ạ.

Mắt Phúc nhuốm buồn:

- Mỗi khi nhìn thấy đôi mắt ba buồn, con không chịu nổi. Con hiểu trong tận cùng sâu thẳm trong lòng ba, mẹ con vẫn còn mãi trên đời Ba luôn nhớ mẹ.

- Ngừng một chút rồi Phúc lại nói như trách với đôi mắt ươn ướt lệ.

- Mỗi lần nghĩ nhiều về mẹ ba lại trở bệnh khó thở, mất ngủ làm con không yên tâm, con đau lòng hơn.

Ông Thiện cười, nhìn con:

- Vì con quá thương ba thôi con gái ạ. Nhưng ba là một thầy thuốc, hẳn nhiên ba biết rõ bệnh của mình để điều trị đề phòng, chỉ do thời tiết có chút thay đổi không bình thường nên ba mới sinh bệnh, chứ chẳng phải lý do nhớ mẹ con mà sinh ra đâu.

Vỗ nhẹ vào đầu con gái, ông trêu con cho vui buồn:

- Con đúng là bản sao của mẹ con ngày nào, một chút gì cũng xem quan trọng quá còn mau nước mắt. Ba không biết sau này ai là người dìu dắt con, ắt người ấy phải la sức mà đỡ gánh cái tính mít ướt của con đấy.

Không nhịn được cười trước sự trêu chọc của cha. Phúc đánh nhẹ vào vai ông phụng phịu:

- Ba này, nói không lại con rồi trêu con hả, con không chịu thế đâu. Chẳng ai đáng để con lấy cả, con chỉ muốn ở bên ba và các em con để con được lo lắng chăm sóc thôi.

Ông Thiện trêu con gái:

- Lớn là phải lấy chồng, theo chồng đừng ở đó mè nheo nịnh hót đả lấy lòng ba. Đến khi đã phải lòng yêu ai đến lúc đó quên cả ba và các em luôn.

Phúc cong môi nguyệt ông Thiện:

Hồng dám như ba nói đâu, ba sẽ không thất vọng về con gái ba đâu, con chỉ ngại cho ba thôi, đi hoài, đi miết biết đâu lúc nào đó sẽ đưa về nhà một người đàn bà thật đáng yêu buộc chúng con gọi bằng mẹ hả ba?

- Ông cốc lên đầu con gái, nở nụ cười tươi:

Dám nói xấu ba hả con gái? Nhưng con gái ạ. Ba tin rằng sẽ không có ai hơn mẹ con đâu. Ba sẽ không bao giờ làm được điều con vừa nói.

Phúc rùn vai cười:

- Thật vậy hả ba? Con cũng mong được như thế đấy.

Tiếng dép từ xa vang lên buộc ông Thiện là Phúc quay nhìn lại.

Ông lên tiếng hỏi trước:

- Gì thế con gái út của ba?

Con bé Minh Như mím cười nhìn cha nói:

- Con lên tìm chị Hai. Ba chưa đi lấy thuốc hả?

Vuốt lại tóc cho con, ông nói:

- Ủ, ba đến dặn dò chị con vài điều rồi đi con ạ. Thôi ba đi đây, con học ngoan nghen.

- Dạ.

Phúc lên tiếng hỏi em, ánh mắt hướng theo cha:

- Việc gì thế Minh Như?

Con bẽn lẽn nhìn chị vời vỉnh:

- Chị hai có tiền mua cho em cây viết, cuốn tập. Cả hai thứ em đã hết cả rồi.

Phúc nhìn em khẽ giọng:

- Sao hôm qua em không nói với chị hai? Bây giờ đi học em lấy đâu mà dùng?

Minh Như chậm rãi nói:

- Em sẽ mượn bạn của em hôm nay. Chỉ hai nhớ mua cho em nhé.

Phúc khẽ cười buồn nhìn đứa em út nhỏ hơn cô mười hai tuổi. Cô biết con bé không bao giờ dám đòi hỏi gì ở ba cô, bởi vì từ khi mẹ mất, dường như cô phải gánh vác lo mọi việc trong gia đình. Đó là trách nhiệm cho cô nên cô biết được bao nỗi khó khăn trong nhà này.

Ba cô thật sự là một thầy thuốc giỏi, rất nhiệt tâm với nghề. Một thầy thuốc chữa bệnh không cần tiền, ông chỉ biết đem hết chuyên môn sẵn có của mình để cứu giúp những người đau đớn vì bệnh tật.

Phúc vuốt tóc em gái nhẹ cười:

- Ồ, chị nhớ, để chút nữa chị mua cho em.

- Chị nhớ mua cho em nhen. Khi nãy em định xin ba, nhưng em lại sợ ba hông có tiền.

Phúc kéo em vào lòng, sửa lại chiếc nơ sau đuôi tóc mà nghe thương em vô cùng. Ngần ấy tuổi nó đủ hiểu được nỗi khó khăn của cha.

Phúc an ủi:

- Được rồi, để hôm nay nhận tiền hoa, chị mua cho em. Đồng ý nhé.

Con bé gật đầu lộ vẻ vui:

- Cảm ơn chị hai. Chị nhớ mua cho em, nếu không cô giáo sẽ đánh đòn em đó.

Phúc gật đầu qua loa rồi hỏi:

- Minh Trực đâu rồi Minh Như? Sao giờ này nó chưa đưa em đi học vậy?

- Anh Trực đang sửa chiếc xe đạp đang chờ em ở ngoài sân.

Phúc nhìn đồng hồ bảo em gái:

- Vậy à! Thôi em đi học với anh Trực đi, chị còn nhiều việc phải làm nữa.

Minh Như gật đầu vâng dạ rồi bước ra khỏi phòng Phúc.

Phúc nhìn ra khe cửa sổ, mặt trời đã sáng rực, hạt sương lung linh rơi nhẹ khỏi những chiếc lá bàng to bè trước sân nhà.

Minh Phúc thở ra một cái rồi bước đi lo công việc của mình.